

increase of efficiency of work;

3). High level of professional skill and professional training of public officers;

4). Availability of effective mechanisms for monitoring the activities of state bodies, enterprises, and institutions;

5). Clear legislative regulation of the competence of state bodies [3, p. 42-43].

At the same time, we would like to admit that a clear structured mechanism of a state with its constant improvement influence on implementation and real activity of law in every country that may perform its functions. It is possible to determine them as the social appointment of law, as well as the main directions of its influence on social relations [4, p. 16]. Just in a country where the law is not just declared but is represented as a tool of order and state construction, including its mechanism, it is possible to predict real development of the whole country and improvement of human rights protection.

In conclusion, we would like to determine the mechanism of a state as a single structure of state bodies, institutions, and enterprises that are created to make functions and tasks of the state.

Literature

1. Загальна теорія держави і права: Підручник для студентів юридичних вищих навчальних закладів/ За ред. д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України М. В. Цвіка, д-ра юрид. наук, проф., акад. АПрН України О. В. Петришина. Харків: Право, 2009. 584 с.

2. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: підруч. пер. з рос. Харків: Консум, 2001. 656 с.

3. Андрусак Т.Г. Теорія держави і права. Львів: Фонд «Право для України», 1997. 197 с.

4. Миронець О.М. Функції права: поняття та класифікація. Електронне наукове видання «Юридичний науковий електронний журнал». Запоріжжя, 2014. № 2. С. 15-17.

УДК 347.96 (043.2)

Пильгун Н.В., к.ю.н, доцент,

Галатенко К.В., студентка,

Юридичний факультет,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВА КУЛЬТУРА ЮРИСТА

Професія юриста, як вид соціальної діяльності, виділяється серед інших цілим рядом специфічних властивостей, які визначаються роллю права і легітимності суспільства. Захист прав і законних інтересів

громадян, безкомпромісна боротьба з порушеннями висококваліфікованого вирішення різних правових питань - суть повсякденної діяльності юристів і одночасно є їх професійним обов'язком. Саме юристи, які мають міцні знання, відповідну професійну підготовку, високу юридичну обізнаність, чітке розуміння своєї відповідальності за долі людей, мають право і можливість ефективно впливати на зміцнення верховенства права і законності в державі. Необхідність юристів виконувати свої професійні обов'язки та цивільні обов'язки накладає на них особливо високі вимоги до особистих якостей[1, с. 4-5].

Формування демократичної правової держави неможливо без звернень до досягнень світової культури правового зокрема. У більшості вітчизняних наукових праць культура розглядається як система правових цінностей, яка відповідає досягнутому рівню соціального прогресу і відображає в правовій формі режим прав і свобод людини і громадянина, інші важливі суспільні цінності. Право виступає однією з головних цінностей і найважливішим досягненням цивілізації. Воно виступає як одна з форм культури, є способом її функціонування та розвитку. Виховання правової культури пов'язане, насамперед, з правовою соціалізацією особистості, тобто формуванням її соціально значущих особливостей, засвоєнням її правових цінностей, норм, установок суспільства [2, С. 75].

У науковій літературі існують різні підходи до визначення сутності та змісту професійної культури. Так, О.Ф. Скакун розрізняє такі елементи професійної культури юриста як правову, політичну, психологічну, етичну, естетичну, екологічну, економічну, інформаційну культуру. С. Д. Гусарев, О. Д. Тихомиров - моральну, етичну, С.С.Сливка - духовну, моральну, естетичну, національну, педагогічну, політичну, економічну, акторську.

Методологічна основа, яка забезпечує формування культури професійного юриста - це філософія права, культурне правом закону, правової етики і юридичної етики, а також філософські та правовими і системно-структурних підходів до аналізу правових явищ. Важливими є також порівняльні, індуктивно-дедуктивні, соціологічні та статистичні методи, які дозволили проаналізувати професійну культуру юриста [3, с. 82].

Тобто, культура юриста не повинна використовуватися як інструмент правового маніпулювання. Це може завдати шкоди розвитку державного устрою. Правова культура юриста відображає як позитивне, так і природне право, зв'язок між цими культурними явищами, стилем і культурою роботи, ставленням до громадян, захист їх законних інтересів і т.д. Його правова культура діє синергетично (спільно), яка відображає рівень, умови існування певних суспільств, етапи цивілізаційного розвитку[4, с. 30].

Правова культура юриста допомагає об'єктивно вирішувати правові конфлікти, які досить часто зустрічаються в професійній діяльності. Під правовим конфліктом розуміється суперечливий характер права, певне протистояння суб'єктів права у зв'язку із застосуванням, порушенням або тлумаченням правових норм. Підвищується рівень культури правового спілкування між різними суб'єктами права. На даний момент важлива не конкуренція «інтелігентів», а перш за все об'єктивність реалізації права. Важливо досягти консенсусу для забезпечення справедливості [5, С. 10] .

Виходячи з вище сказаного можна зробити висновок, що правова культура юриста, спрямована на збереження і зміцнення культурної цінності права. Зрештою, творчі, духовні та інтелектуальні здібності юриста внесли свій вклад в розвиток існуючої правової системи. Звичайно, тут ми не можемо обійтися без переваг інших типів культур, діалогу між ними. Необхідна правова творчість, широкий спектр знань, загальна спільна творчість, оскільки перебування лише в позиціях юридичного позитивізму означає деформацію правової культури. Отже, професійна культура юриста повинна бути безпосередньо пов'язана з його особливим правовим статусом і обумовлена специфікою професійної діяльності, яка характеризується, в першу чергу, професіоналізмом і продуктивністю праці та її результатів.

Література

1. Гусарев С.Д., Карпов О.М. Юридична деонтологія: Навч. посібник. - Київ, 1998. -156 с.
2. Білий П. Правова держава і правова культура: взаємозв'язок та результативність // Право України. - 1997. - С.77.
3. Правова педагогіка: навч. посібник / Н. А. Фоменко, М. І. Скрипник, О. В. Фатхутдінова. – Херсон: Олді-плюс, 2015. - 326 с.
4. Гавриленко Г. Правова держава і правова культура // Право України. - № 1, 2003. -С. 29-30.
5. Юридическая конфликтология / Под ред. В.Н. Кудрявцева.// Государство и право. - М., - № 9, 2005. - С. 10.

УДК 342(477)(043.2)

Пильгун Н.В., к.ю.н., доцент,
Заміхановська Д.В., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ДО ПИТАННЯ ПРО ПРАВОВУ СИСТЕМУ УКРАЇНИ

Історія розвитку України як незалежної самостійної держави дає змогу сучасному суспільству аналізувати та осмислювати весь процес творення